

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **K. P.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 września 2012 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie Kierownika Sekcji zażaleniowo - wnioskowej II Wydziału Karnego

Sądu Apelacyjnego z dnia 20 lipca 2012 r.,

o odmowie przyjęcia kolejnego wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu

UZASADNIENIE

Zażalenie jest zasadne, choć u podstaw jego uwzględnienia nie w pełni legły powody wskazane przez wnioskodawcę.

Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego zarządzenia powodem odmowy przyjęcia kolejnego wniosku skazanego K. P. o wznowienie postępowania było to, że identyczny wniosek o wznowienie postępowania, oparty na tych samych faktach i dowodach został rozstrzygnięty. Jako podstawę prawną tej decyzji wskazano art. 545§1 k.p.k. w zw. z art. 429§1 k.p.k.

Stwierdzić zatem należy, że w skarżonym zarządzeniu przyjęto, iż w sprawie zaistniała przeszkoda o charakterze „powagi rzeczy osądzonej”. Tymczasem o zaistnieniu tego typu ujemnej przesłanki procesowej, na gruncie niniejszej sprawy, w ogóle nie może być mowy. W sprawie /.../, a więc w tej, do której odwołuje się skarżone zarządzenie, nigdy bowiem nie doszło do merytorycznego rozpoznania wniosku K. P. o wznowienie postępowania. Tamta sprawa również zakończyła się zarządzeniem Kierownika Sekcji o odmowie przyjęcia wniosku (zarządzenie z dnia 11 maja 2012r.). Powodem zaś wydania takiego zarządzenia było to, że nie odpowiadał on warunkom formalnym – nie został sporządzony przez adwokata.

Nie może zatem być mowy o jakimkolwiek rozstrzygnięciu wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez K. P., skoro wniosek taki nigdy nie został przez Sąd Apelacyjny przyjęty do rozpoznania.

Nie ulega wątpliwości również i to, że wnioskodawca niezadowolony z działań swojego pełnomocnika złożył kolejny wniosek o wznowienie postępowania o treści analogicznej do poprzedniego. Zauważyć jednak należy, że taka sama sytuacja miałaby miejsce wówczas, gdyby taki wniosek w jego imieniu złożył adwokat ustanowiony z wyboru. Również byłby to kolejny wniosek „oparty na tych samych faktach i dowodach”.

Mając na uwadze powyższe, wskazać należy Sądowi, że badanie wniosku K. P. nigdy nie wykroczyło poza etap kontroli wymogów formalnych jego pisma. Nie może zatem być mowy o rozstrzygnięciu zasadności wniosku o wznowienie postępowania. Zaskarżone zarządzenie jest zatem przedwczesne i oparte na błędnym założeniu, że już zaistniały podstawy do stwierdzenia, iż przyjęcie złożonego wniosku byłoby niedopuszczalne z mocy ustawy.

Tymczasem, na obecnym etapie możliwe jest jedynie stwierdzenie, że złożony wniosek jest dotknięty brakiem formalnym z art. 545§2 k.p.k. i do usunięcia takiego braku wnioskodawcę należy wezwać pod rygorem wskazanych w ustawie. Zupełnie natomiast odrębnym zagadnieniem (które może pojawić się dopiero w przyszłości) jest to, czy złożenie ponownie wniosku o analogicznej jak uprzednio treści, w sytuacji sporządzenia już opinii przez obrońcę co do tych kwestii, nie rodzi samodzielnej podstawy do ewentualnej odmowy ustanowienia kolejnego obrońcy z urzędu. Analizowanie jednak obecnie tego problemu przez Sąd Najwyższy, nie znajdowałoby uzasadnienia procesowego.

Kierując się omówionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

